

№ 66 ნომბერი - დეკემბერი 2022 წელი

რელიგიურ-საგანმანათლებლო ჟურნალი

საღიშო მთვარე

ჩინსიფუაობა

ძვირფასო მკითხველნო!

მოგესალმებით მოწყალე და მწყალობელი უზენაესი ალლაჰის სახელით, უზენაეს ალლაჰს ეკუთვნის ქება-დიდება, მხოლოდ და მხოლოდ ის არის ქება-დიდების ღირსი. ჩვენი სარწმუნოება ისლამი, ალტრუიზმი - სხვისი ბედის განცდას დიდ მნიშვნელობას ანიჭებს და სხვისი ბედის გაზიარებისაკენ მოგვინოდებს. ალტრუიზმი ნიშნავს საკუთარ ინტერესებზე მაღლა სხვისი ინტერესების დაყენებას. უანგარო ზრუნვას სხვისი კეთილდღეობისათვის, თავგანწირვას და დახმარებას სხვის გადასარჩენად. დღესდღეობით სხვისი კეთილდღეობისათვის მზურნველობა და სხვისი ბედის განცდა ძალიან შესუსტებულია, რაც ძალიან მნიშვნელოვანი და საჭიროა საზოგადოებისათვის. ალტრუიზმის საუკეთესო მაგალითები თვით წმინდა შუამავალმა და მისმა თანამიმდევრებმა აჩვენეს თავიანთ ცხოვრებაში, რომელიც კაცობრიობისათვის სამაგალითოდ იქცა.

„ერთმა ქალმა შუამავალს (ს.ა.ვ) ხალათი მიუტანა და უთხრა:

— ეს ჩემი ხელით მოვქსოვე, რათა თქვენ ჩაგეცვათ და მუდმივად გეტარებინათ. შუამავალმა (ს.ა.ვ) ხალათი აიღო, ჩაიცვა და ჩვენ გვერდით დადგა. შუამავალი ახალ ხალათში, რომ დაინახა ერთ-ერთმა თანამიმდევარმა უთხრა:

— რა ლამაზი ხალათია, ალლაჰის შუამავალო! მომეცი ჩავიცვა, ძალიან მინდა მისი ტარება. შუამავალმა უპასუხა:

კარგი, მოგცემ! ალლაჰის შუამავალი ცოტა ხანს ჩვენთან გაჩერდა, მერე სახლში წავიდა და ხალათი თანამიმდევარს გაუგზავნა, რომელმაც სთხოვა. თანამიმდევრებმა ამ ადამიანს საქციელი არ მოუწონეს და უთხრეს:

— კარგად არ მოიქეცი. წმინდა შუამავალს ის სჭირდებოდა და იმიტომ ჩაიცვა. შენ კი ძალიან კარგად იცოდი, რომ მას რასაც მოსთხოვდი, ყველაფერს მოგცემდა. მან კი ასე უპასუხა: ვფიცავ ალლაჰს, მე ის ხალათი ჩასაცმელად არ გამომირთმევია, მე ის სუდარად მინდოდა. მართლაც, მალე ის თანამიმდევარი გარდაიცვალა და სუდარის მაგივრად იმ ხალათში გაახვიეს. (ბუჰარი, ლიბასი, 18. ედებ, 39.)

მუჰამედ შუამავალი (ს.ა.ვ) გაჭირვებულ ადამიანს ყოველთვის საკუთარ თავზე წინ აყენებდა. იგი, საჭირო ნივთების გარდა, ყველაფერს, რასაც იშოვიდა, სხვას აძლევდა და ხშირად ამბობდა: „ორი კაცისთვის მომზადებული

საჭმელი სამს ეყოფა, სამისთვის მომზადებული კი ოთხს“. (ბუჰარი, ეთიმე, 11.)

ისლამის მიერ მონოდებულმა თვისებებმა ადამიანები სამოთხის ცხოვრებით აცხოვრა. მაგრამ მუჰამედ შუამავლის (ს.ა.ვ) თანამიმდევრებს უფრო მეტი სურდათ და უფრო მეტის გაკეთებას ცდილობდნენ. იბნ ომარი, ნამდვილი ალტრუიზმით მცხოვრები ადამიანი, ძალიან ლამაზად ამბობს: „ჩვენ ისეთი დროს ვცხოვრობდით, რომ ვერც ერთი ჩვენი ამხანაგი ვერ ჩათვლიდა იმ ოქროს და ვერცხლის ნამდვილ პატრონად თავს, რომელიც ხელში ჰქონდა. ისინი თვლიდნენ, რომ სხვას უფრო მეტი უფლება ჰქონდათ მასზე, ვიდრე მათ.“

ჰუზეიფეთულ ადვეი ამბობს, რომ: „იერმუქის ბრძოლისას, ძალზე არეული და ცხელი დღე იყო.

სამხრობის დროს ცოტა შეიცვალა ყველაფერი, თითქოსდა ხალხი დაიხოცა, სასწრაფოდ ხმალი დავაგდე ხელიდან და წყალის ჭურჭელი ავიღე. გმირთა დასახმარებლად გავიქეცი, ირგვლივ მიმოვანტული მძიმე დაჭრილებისკენ მივრბოდი. ვხედავდი, ისინი მთლად სისხლში ცურავდნენ. შეჰიდი ბევრია, ცოცხალი არავინ არის? — ვყვიროდი. ამ დროს ხმა შემომესმა, და ვიგრძენი ვინც იყო იგი. ვნახე ის ჩემი ბიძაშვილი იყო. ვუთხარი: წყალი მოგიტანე, ცოტას ხომ არ დალევ? თვალთ მანიშნა, რომ სხვისთვის მიმეცა. გავიქეცი, იქით, საიდანაც მოდიოდა ხმა. ვნახე, რომ ის კაცი ჰარის იბნ ჰიშამი იყო, მას წყალი სწყუროდა, მეც მივანოდე, მაგრამ ამ დროს გვერდიდან შემოესმა კენესა. მანიშნა — მენახა და მევეშველებოდი მას.

წავედი კიდევ ერთი დაჭრილის მოსაძებნად მაგრამ, როცა ვნახე, ის უკვე მკვდარი იყო.

ვიფიქრე, იქნებ, ჰიშამს მაინც მივუსწრებ-მეთქი, მაგრამ სიკვდილმა მიმასწრო მასთანაც. ბოლო იმედი ჩემი ბიძაშვილი იყო, მაგრამ როდესაც მასთან დავბრუნდი, ისიც ისეთივე შეჰიდი - გმირი დამხვდა, როგორიც სხვები.“

ამ გმირმა ადამიანებმა ასეთი საქციელი მუჰამედ შუამავლისგან (ს.ა.ვ) ისწავლეს. ისინი მის გვერდით აღიზარდნენ. მათ, თავიანთი მეგობრის გაჭირვებაზე ფიქრში, წყალიც კი არ დალიეს და ისე დაასრულეს საკუთარი სიცოცხლე, მაგრამ სამაგიეროდ, სამოთხეში დალიეს ქვესერის წყალი. აი ასეთი სხვისი ბედის განცდით ცხოვრობდა თვით მუჰამედ შუამავალი (ს.ა.ვ) და მისი თანამიმდევრები.

შუამავალი მოკრძალებული ცხოვრება

ალამ უანთაძე

საქართველოს მუფთი

შუამავალი ცხოვრობდა ძალიან სადა, უბრალო ცხოვრებით, მას სულაც არ გააჩნდა სიამაყის გრძნობა. თავის ტანსაცმელს თვითონ იწესრიგებდა, დადიოდა გაცვეთილი და გახუნებული ტანსაცმლით, ეხმარებოდა ოჯახის წევრებს სამეურნეო საქმიანობაში, თავის ბარგს ყოველთვის თვითონ ატარებდა და სხვას არასდროს აწუხებდა. წმინდა აბუ ჰურაირას მიერ გადმოცემული შემდეგი მოგონება ამის ერთ-ერთი კარგი მაგალითია: „ერთ დღეს წმინდა შუამავალთან ერთად ბაზარში წავედით, მან ტანსაცმელი იყიდა, მე მაშინვე მინდოდა მისთვის ნავაჭრი გამომერთვა და მეტარებინა, მაგრამ მან ნება არ დამართო და ასე მითხრა: „თითოეული ადამიანისთვის მიზანშეწონილია, თავისი ტვირთი თვითონ ატაროს. თუკი რომელიმე მათგანს ძალიან მძიმე ტვირთი აქვს სატარებელი, მაშინ მისი მეგობარი ვალდებულია მას დაეხმაროს.“ ის იყო უაღრესად მოკრძალებული, სტუმრობ-

და უღარიბეს თანამიმდევარსაც კი, ღებულობდა ნებისმიერი სახის საჩუქარს, თუგინდ ერთი ყლუპი რძე ყოფილიყო და მიირთმევდა მათთან ერთად, ვინც ეპატიჟებოდა. ის არასდროს ამცირებდა და ამდაბლებდა ღარიბს უქონლობის გამო და არ განადიდებდა მდიდარს სიმდიდრის გამო. არასდროს ეჩხუბებოდა არც ოჯახის წევრებს და არც მსახურებს. როცა ერთ-ერთ ბრძოლაში მას სთხოვეს მოწინააღმდეგის დაწყევლა, მან უპასუხა: „მე ვარ წყალობად და არა მანყევრად გამოგაზავნილიო“.

მიუხედავად იმისა, რომ ის ალლაჰის ყველაზე საყვარელი ადამიანი იყო, ყველაზე მეტ მოკრძალებას და თავმდაბლობას იჩენდა. ადამიანთა შორის ისე იქცეოდა, როგორც ერთ-ერთი მათგანი. ის ცოტას და მოზომილად ლაპარაკობდა. მისი სიტყვა სასიამოვნო მოსასმენი იყო, სიტყვებს ისე წარმოსთქვამდა, როგორც გარითმულ სტროფის სტრიქონებს.

ადამიანებს ყოველთვის კეთილ და კარგ რჩევა-დარიგებებს აძლევდა. ის ძალიან გულუხვი ადამიანი იყო. განსაკუთრებით რამაზნის თვეში, ყველას გულს იგებდა და კმაყოფილებით აცილებდა.

ერთგულება და მიცემული პირობის შესრულება ალლაჰის შუამავლის ღირებული თვისებებია. წმინდა შუამავალი მთელი ცხოვრების განმავლობაში, მის ერთად მყოფებს და სხვა ადამიანებსაც ყოველთვის თავაზიანად ექცეოდა. ეს თვისება მას შუამავლობის მისიის მიღებამდეც ახასიათებდა. ის თუ ვინმეს რაიმე სიტყვას მისცემდა, რაც არ უნდა დაჯდომოდა, მას აუცილებლად შეასრულებდა.

ამოუწურავია მუჰამედ შუამავლის სულიერი სიმდიდრე. ცნობილია, რომ სულიერად მდიდარ ადამიანებს მთელი ამქვეყნიური ქონება რომ მისცე და უთხრა, იმქვეყნად ამის შესახებ არავითარი პასუხი არ მოგეკითხებათო, ისინი ცხოვრებას მაინც უბრალო ცხოვრების წესით გააგრძელებენ, რადგან ალლაჰმა ისინი სულიერებით დააჯილდოვა. სულიერი სიმდიდრის ყველაზე გამორჩეული მაგალითები წმინდა შუამავლის ცხოვრებაშია. ერთხელ წმინდა შუამავალთან ერთი კაცი მივიდა და სთხოვა: წმინდა შუამავალო, ისეთი საქმე მასწავლე, რისი გაკეთების შემდეგ ალლაჰი და ადამიანებიც შემეყვარებნო. წმინდა შუამავალმა უპასუხა: „ამქვეყნიური სიმდიდრე არ შეიყვარო, რომ ალლაჰმაც შენ შეგიყვაროს! ადამიანების ქონებას სიხარბის თვალი არ დაადგა, რომ მათაც შენ შეგიყვარონო!“ წმინდა შუამავალი ბრძანებს: „საკუთარი პატიოსნებისა და ღირსებისათვის უკეთესია ბანარი ავილოთ, მთებში წავიდეთ, შეშა შევაგროვოთ და გავყიდოთ. ამრიგად, ალლაჰი თქვენს ღირსებას დაიცავს და მათხოვრობას აგაცილებს“. აქედან გამომდინარე, მუჰამედ შუამავალი თავის თანა-

მიმდევრებს ასწავლიდა, რომ ნებისმიერ შემთხვევაში მათხოვრობა არ შეიძლება. ასეთი ადამიანები თვით ალლაჰსაც არ უყვარს. არაფერია ქვეყანაზე იმაზე დამამდაბლებელი, ვიდრე კარდაკარ სიარული და მათხოვრობის ხარჯზე ცხოვრება. თითოეულ ადამიანს შეუძლია რაღაცის კეთება და პირადი ღირსების დაცვა.

შუამავალი მუჰამედი იყო უბადლო ნიშნში მადლიერების გამოხატვისა, უზენაესი ალლაჰის მიმართ. ის ნებისმიერ საქმეს ალლაჰის სახელით იწყებდა და ალლაჰისადმი მადლიერების გამოხატვით ამთავრებდა. დედამიწის ზედაპირზე მოსულ და წასულ ადამიანთაგან ალლაჰისადმი მადლიერების გამოხატვაში ვერავინ შეედრება. ფიქრიც კი ზედმეტია იმაზე, იპოვო მცირე დეტალიც კი მისი მძიმე ცხოვრების პერიოდისა, რომ ის წუნუნებდეს, წუხდეს, ავლენდეს სულმოკლეობას, მძიმე სიტუაშიაც კი უზენაეს ალლაჰს ემადლიერებოდა. სწორედ ეს გრძნობა აფაქიზებდა მის სულს, ალამაზებდა მის სხეულს და აკეთილშო-

ბილებდა მის პიროვნებას, როგორც სანიმუშოსა და განუმეორებელს. წმინდა აიშე მის შესახებ გადმოგვცემს: „წმინდა შუამავალი ღამეში ფეხების დასიებამდე ლოცულობდა. მე მას ვეკითხებოდი: ასე რატომ აკეთებ, ალლაჰის შუამავალო? ალლაჰმა ხომ შენ წარსულში დაშვებული შეცდომები გაპატიო და ისინიც, რომლებსაც მომავალში დაუშვებ? ალლაჰის შუამავალმა მიპასუხა: *„გამჩენის წინაშე მადლობის გადამხდელი ადამიანი რომ ვიყო, მხოლოდ ამიტომ.“*“

შუამავალი უერთგულესი ადამიანი იყო. ის იყო ერთგული საკუთარი მეგობრების, მეზობლების, ნათესავების, ოჯახის წევრების, სამშობლოს და რაც მთავარია უზენაესი ალლაჰის. კაცობრიობის ისტორიაში არ არსებობს ერთგულების იმაზე დიდი მაგალითი, რასაც თვით მუჰამედ შუამავლის უზენაესი ალლაჰისადმი ერთგულება ჰქვია. ესაა ადამიანთა ცხოვრებაში განუმეორებელი ნიმუში, თუ როგორ უნდა უერთგულოს ჩვეულებრივმა ადამიანმა თავის გამჩენს, ყოვლისშემძლესა და უდიადესს, უზენაესსა და მოწყალეს, ყოვლისმცოდნესა და ყოვლისმონწყალეს. თუკი ადამიანი იქნება თავისი მრწამსის, თავისი რჯულის, თავისი გამჩენის ერთგული, ის შეძლებს აგრეთვე ადამიანსაც უერთგულოს. წმინდა შუამავალი ისლამის გაზაზე უამრავ წინააღმდეგობას აწყდებოდა, მაგრამ ალლაჰისათვის არასდროს გამოუხატია უმადურობა. შუამავლი ღვთის გზაზე ყველაზე უმნიშვნელო და პატარა საქმის გამკეთებელი ადამიანის

მიმართაც იჩენდა ერთგულებასა და კეთილგანწყობას.

თავისი სისპეტაკით, უმაღლესი მორალითა და სანდოობით ალლაჰის შუამავალი მთელი კაცობრიობისათვის ცხოვრების სტილის ნორმათა ნუსხად და ზნეობრივ დიდაქტიკად გადაიქცა. მისი ნებისმიერი მოქმედება, ნაბიჯი, დარიგება, შეგონება თანამიმდევართა გონებაში კრიალოსანის თვლებივით აიკინდა და ჩაიბეჭდა. ის იქცა ისლამის მარად ურყევ შუქურად, რომელიც მზის სხივებივით უნათებს გზას მორწმუნე ადამიანებს ამქვეყნიური და იმქვეყნიური ბედნიერების მოსაპოვებლად.

ძალიან დიდია უძვირფასესი შუამავლის შემეცნებითი სამყარო, მდიდარია წმინდა ყურანით მისი სულიერების საბადო, საიდანაც დღეს თანამედროვე მუსლიმთ სამყარო საზრდოობს და ხარობს, ენით აღუწერელია მისი პიროვნების ყველა ნიუანსი, ყველა დეტალი, მისი შემოქმედების გენიალურობა და განუმეორებლობა. მისი ცხოვრების და ისლამის ჟამთაღმწერლებს ხომ ტომებიც უდევთ მისი ცხოვრებით დატვირთული, მაგრამ ის იმდენად დიდბუნებოვანი, იმდენად ტევადი და თავსებადი ფიგურა იყო მთელ მსოფლიოში, რომ მასზე ვინმეს შედარება ან მიმსგავსება უბრალოდ შეუძლებელია.

ვფიქრობ დღეს, როდესაც ტერორიზმი და ექსტრემიზმი გახდა კაცობრიობის უკურნებელი სენი, მთელი

მსოფლიოს საფრთხე, დედამიწის სხვადასხვა კუთხეში იღვრება მშვიდობიანი, უდანაშაულო ადამიანების სისხლი, სწორედ დღეს ჰაერივით გვჭირდება შევისწვლეთ კეთილშობილი შუამავალის ცხოვრება და ავიღოთ მაგალითები მისი სანიმუშო ცხოვრებიდან. ისლამი ქადაგებს მშვიდობას, სიყვარულს, ტოლერანტობას, პატივისცემას როგორც საკუთარი, ასევე განსხვავებული აღმსარებლობის ადამიანების მიმართ. დროა დაერქვას ყველას და ყველაფერს მისი სახელი და გაიმიჯნოს ერთმანეთისაგან ტერორი და ისლამი. ჩვენთვის ადამიანი ადამიანია, რამეთუ ყველა ადამიანი ალლაჰის გაჩენილია, პატივს ვცემთ ყველას, მიუხედავად მათი კანის ფერისა, კულტურისა, ისტორიული წარმომავლობისა, ეროვნების და აღმსარებლობისა. სამყაროთათვის წყალობად მოვლენილი წმინდა შუამავლის სარწმუნოება, რომელიც ჭიანჭველაზე ფეხის დაბიჯებასაც კი გვიკრძალავს, როგორ შეიძლება გაიგივდეს ტერორიზმთან, ექსტრემიზმთან, რადიკალიზმთან და ფანატიზმთან. გამომდინარე აქედან, ჩვენ ვგმობთ ტერორიზმისა და ძალადობის ნებისმიერი ფორმით გამოვლინებას, ვგმობთ საზოგადოებაში შუღლისა და მტრობის გავლევებს, აღმსარებლობისა და ადამიანური ღირსების შემლახველ ლოზუნგებს, მონოდებებსა თუ კარიკატურებს.

თუკი ადამიანი ძვირფას მუჰამედ შუამავლის ცხოვრებას გაიცნობს და თუკი ის გონიერია, მას შეუძლებელია

უზენაესი ალლაჰი არ უყვარდეს ყველაზე მეტად, ვიდრე სხვა ვინმე.

შუამავალი მუჰამედი სამართლიანად იმსახურებს მილიონობით მიმდევართა სიყვარულსა და პატივისცემას. ჩვეულებრივ ადამიანებს შეიძლება შეუყვარდეთ ვინმე, იმ სარგებელის, სიხარულისა და ბედნიერების სანაცვლოდ, რაც მას ადამიანებისათვის მოაქვს. სწორედაც მუჰამედ შუამავლის მეშვეობით დააღწია თავი იმდროინდელმა არაბულმა სამყარომ უმეცრების ხანას. მან გაუხსნა გზა ადამიანებს უცოდინრობისა და წყვდიადისგან - მეცნიერებისა და სინათლისაკენ, რამეთუ უამრავი ადამიანი გაათავისუფლა მან უსარგებლო კერპებზე თაყვანისცემისგან და შეასწავლა ერთადერთ და ყოვლისშემძლე ალლაჰზე თაყვანისცემა. რამდენ ადამიანს შთაუწერგა და შეასწავლა უფროსის დაფასება, პატივისცემით მოპყრობა, უმცროსის ქომაგობა და დარიგება, შვილების მიერ მშობლების დაფასება, ურთიერთპატივისცემა და სხვა. მან მილიონობით ადამიანის გული გაათავისუფლა საზოგადოებისათვის ისეთი მავნე ჩვევებისგან, როგორიცაა სიამაყე, შური, ამპარტავნობა, მტრობა, ძუნწობა, ფარისევლობა, ცილისწამება, უსამართლობა, სხვისი უფლებების შელახვა.

უზენაესმა ალლაჰმა გვარგუნოს შუამავლის ცხოვრებით ცხოვრება, ჭეშმარიტი გზით სვლა უკანასკნელ ამოსუნთქვამდე! აამინ!

ისლამის უნივერსალური გზავნილი

ლავა ბოლქვაძე

ისლამი არის რელიგია, რომელსაც გააჩნია საყოველთაო გზავნილი ადამიანებისთვის, რის მეშვეობითაც შეძლებენ ისინი იცხოვრონ დაცულ და მშვიდ გარემოში. ეს არის, რაც გვაჩვენებს ისლამის ჭეშმარიტებას, ვინაიდან რელიგიის ჭეშმარიტება განისაზღვრება მის მიერ მონოდეულ ბრძანებებში განსხვავებული აღმსარებლობის მიმართ, აძლევს თუ არა მათ მშვიდობიანად ცხოვრების უფლებას.

სანამ გადავიდოდეთ უშუალოდ ისლამის დამოკიდებულებაზე განსხვავებულების მიმართ, მანამდე მოკლედ განვიხილოთ იმ ადამიანის ტიპი, რომლის ჩამოყალიბებასაც ცდილობს ისლამის რელიგია.

სურა „ასრ“-ში შემდეგნაირად არის ნაბრძანები:

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾

إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ

وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾

„ეფიცავ ასრ-ს! უეჭველად ადამიანი წაგებულია, გარდა მათი რომელთაც ირწმუნეს, ჰქმნეს სიკეთენი და ერთმანეთს ჭეშმარიტებასა და მოთმინებას ამცნობენ!“

აიათებში მოცემულია ადამიანის თვისებები, რომლის მეშვეობითაც შესაძლებელია ამქვეყნიური და იმქვეყნიური ბედნიერების მოპოვება. რწმენა არის საშუალება, რის მეშვეობითაც ადამიანი პოულობს სულიერ სიმშვიდეს და უახლოვდება მის შემოქმედს. სიკეთის კეთება კი თითოეუ-

ლი ადამიანის ვალდებულებაა, რაც ხელს შეუწყობს სამყაროში მშვიდობისა და სანდო ურთიერთობების ჩამოყალიბებას. ჭეშმარიტებისა და მოთმინებისკენ მოწოდება ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი ვალდებულებაა ადამიანების. თითოეულ ადამიანს ჭეშმარიტებად მიაჩნია ის, რისიც სწამს, აქედან გამომდინარე, თითოეული ადამიანი ვალდებულია „სხვებს“ მოუწოდოს მის მიერ აღქმულ ჭეშმარიტებისკენ, იქნება ეს თეოლოგიურ ჭრილში თუ მოქმედებების მეშვეობით. ამასთან ერთად ვალდებულები ვართ ადამიანებს მოვუწოდოთ მოთმინებისკენ რაც ხელს შეუშლის არეულობის წარმოქმნას საზოგადოებაში. მოთმინებაში არ იგულისხმება უმოქმედობა, არამედ მოთმინება გულისხმობს არსებული არასასიამოვნო მდგომარეობის გამოსასწორებლად გაუჩერებლად შრომას, ხოლო თუ მდგომარეობის გამოსწორება აღემატება ჩვენს ძალებს ალლაჰის ნებაზე მივდობას.

ისლამის მიხედვით ცხოვრების მიზანი სიკეთის კეთებაა; ხოლო რელიგია ეხმარება ადამიანს ამქვეყნად და იმქვეყნად მოიპოვოს ბედნიერება. აქედან გამომდინარე მუსლიმები ყოველი ლოცვის დროს შემდეგ ვედრებას კითხულობენ:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

„ღმერთო ჩვენო! მოგვეცი ჩვენ სიკეთე ამქვეყნიურ ცხოვრებაშიც და იმქვეყნიურშიც, დაგვიფარე ჩვენ ცეცხლის სასჯელისგან,“

ისლამი, როგორც პიროვნულად ასევე საზოგადოებრივ ასპექტშიც ადამიანის აღზრდასა და ჩამოყალიბებას ცდილობს, რაც წმინდა მოციქულის ბრძანებაში გამოიხატება. მოციქული შემდეგნაირად ბრძანებს:

„რწმენა არ გააჩნიათ მათ, ვინც ამა-ნათს არ პატრონობს; ხოლო ისინი, ვინც აღთქმას არ ასრულებენ რელიგია არ აქვთ“ (იბნ ჰანბელი, III, 134)

ჰადისში ყურადღება გამახვილებულია ნდობაზე, რადგანაც ადამიანი, რომელსაც დაკარგული აქ აქვს ნდობა საზოგადოებაში

შეუძლებელია მორწმუნე იყოს. ანუ მუსლიმი მორწმუნის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი თვისება სანდოობაა.

მორწმუნის თვისებებთან დაკავშირებით წმინდა მოციქულის სხვა ბრძანებაში შემდეგნაირად არის გადმოცემული:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ؛ أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ:
”الْمُؤْمِنُ مَأْتٌ، وَلَا خَيْرَ فِيمَنْ لَا يَأْتُ وَلَا يُؤْتُ.“

აბუ ჰურაირას გადმოცემის თანახმად, წმინდა მოციქული შემდეგნაირად ბრძანებს: „მორწმუნე მეგობრული ადამიანია; სიკეთე არაა მათში, ვინც ხალხთან არ ამყარებს ურთიერთობას და არც ისეთ ადამიანებში რომელთანაც ხალხს არ სურს ურთიერთობის დამყარება.“ (იბნ ჰანბელი, II, 400)

ყურანში პირდაპირი მოწოდებაა ადამიანებისთვის, რომ ერთმანეთს შეეჯიბრონ სიკეთის კეთებაში. შემდეგნაირად არის ნაბრძანები:

وَلِكُلٍّ وِجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٤٨﴾

„ყველა თქვენგანს ერთი მხარე (ყიბლე) აქვს, რომლისკენაც სახეს მიაპყრობს. მაშ, შეეჯიბრეთ ერთმანეთს სიკეთის ქმნაში. სადაც არ უნდა იყოთ, ალლაჰი შეგვკრებთ ყველას ერთად. შეჭველად, ალლაჰი ყოველის შემძღვა.“ (სურა ბაყარა, 148)

როგორც ვხედავთ, ისლამი არ არის მხოლოდ რიტუალების რელიგია, არამედ ისლამი ცდილობს ადამიანში ჩამოაყალიბოს კარგი ზნეობა, რომლის მეშვეობითაც არის შესაძლებელი მშვიდობიანი ცხოვრების ჩამოყალიბება.

რაც შეეხება ღვთისამსახურებას, არ უნდა დაგვავიწყდეს რომ ეს არის საშუალება ადამიანმა შეიძინოს კეთილი ზნე და მის შესაბამისად იცხოვროს.

გადმოცემებში ვკითხულობთ:

عن عائشة رضي الله عنها مرفوعاً: «إن المؤمن ليدرك

بحسن خلقه درجة الصائم القائم

صحيح - رواه أبو داود وأحمد

წმინდა აიშასგან (რადიალაჰაჰა ანჰა) მოთხრობილ ჰადისში, "მორწმუნე კარგი ზნეობის წყალობით, აღწევს იმ ადამიანის საფეხურს, რომელიც მარხულობს (დღისით) და ლოცულობს (ღამით)".

ჰადისში კარგი ზნეობა გათანაბრებულია ღვთისმსახურებასთან, რაც ყოველდღისაა საყურადღებოა თითოეული ადამიანისთვის, რადგანაც ღვთისმსახურების მიზანიც უზენაესის კმაყოფილების მოპოვებაა, რაც, კარგი ზნეობის გარეშე შეუძლებელია.

სხვა გადმოცემაში კი შემდეგნაირად არის ნაბრძანები:

„ბევრია ისეთი (ადამიანი), რომელთა მარხვასაც მხოლოდ შიმშილი მოაქვს. და კიდევ, ბევრია მლოცველი, რომელთაც ლოცვით არაფერი აქვთ სარგებელი, გარდა დაღლილობისა“. (იბნ მესის, სიამი, 21)

ჰადისში ყურადღება გამახვილებულია მათზე, რომლებიც მიუხედავად იმისა, რომ ასრულებენ ღვთისმსახურებას ვერანაირ სარგებელს ვერ იღებენ, რადგანაც ისინი ღვთისმსახურებას უგულისყუროდ ასრულებენ ან კიდევ კარგი ზნეობის მატარებელნი არ არიან. აიათში ნაბრძანებია:

أَتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

„წაიკითხე ის, რაც შთაგეგონა წიგნიდან და აღავლინე ლოცვა. შეეჭვებად, ლოცვა განდევნის სიავეს და უკეთურს. და რა თქმა უნდა, ალლაჰის ხსენება მნიშვნელოვანია. და ალლაჰი უწყის, რასაც სჩადისხართ!“ (ანკებუთი 29/45)

აიათიდან გამომდინარე, ლოცვა უნდა აშორებდეს ადამიანს უკეთურობისგან, მაგრამ თუ ადამიანი მიუხედავად მისი ღვთისმსახურებებისა ისევ უზნეოა, ნათელია, რომ მის ღვთისმსახურებებს არანაირი სარგებელი არ მოუტანია მისთვის.

ამ მოკლე მონახაზის შემდეგ, თუ როგორი უნდა იყოს მორწმუნე ადამიანი, გადავიდეთ საკითხზე რაც ძალზედ მნიშვნელოვანია დღევანდელ სამყაროში.

როგორ აღიქმება ზოგადად რელიგია ისლამის მიხედვით და რა დამოკიდებულება აქვს ისლამს სხვა რელიგიებთან?

ყურანში სიტყვა რელიგია „ედ-დინ“ ტერმინით არის აღნიშნული რასაც უნივერსალური დატვირთვა გააჩნია. აქედან გამომდინარეა, რომ ყურანში მოწოდებები მხოლოდ მორწმუნეებისკენ კი არა, არამედ მთელი კაცობრიობისთვისაა.

პირველ რიგში უნდა აღინიშნოს ის ფაქტი, რომ ისლამი სხვა რელიგიების ჭეშმარიტებას არ აღიარებს. რაც ყურანის აიათებში მკაფიოდ ჩანს, თუმცა მიუხედავად ამისა, თითოეულ მორწმუნეს ავალდებულებს „სხვებთან“ ჩამოაყალიბოს კარგი ურთიერთობები, რის მეშვეობითც შესაძლებელი იქნება მშვიდობის დასადგურება დედამიწაზე. ყურანში ნაბრძანებია:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

“ჰეი, ადამიანო! შეეჩველად, ერთი მამრიდან და ერთი მდედრიდან გაგაჩინეთ თქვენ და რომ შეიცნოთ ერთმანეთი, დაგადგინეთ ერებად და ტომებად. შეეჩველად, თქვენგან ყველაზე პატივდებული ალლაჰის წინაშე თქვენში ყველაზე უფრო ღვთისმოშიშია. შეეჩველად, ალლაჰი ყოველისმცოდნეა, ყველაფრისმცოდნეა!” (სურა ჰუჯურათ, 13)

როგორც აიათშია მოცემული სხვადასხვა ერები და ტომები იმისთვისაა, რომ ერთმანეთი შეიცნონ. ხოლო პატივდებულობა რომ მოიპოვონ ალლაჰის წინაშე ღვთისმოშიშობაში უნდა ეჯიბრებოდნენ ერთმანეთს.

რა იგულისხმება ღვთისმოშიშობაში?

ღვთისმოშიშია ადამიანი, რომელიც ცდილობს უზენაესის ბრძანებების შესრულებით მოიპოვოს მისი კამყოფილება და არ დაარღვიოს ადამიანებისა და სხვა არსებების უფლებები.

ამასთან ერთად, ყურანში არის გარკვეული აიათები, რომლებიც სხვადასხვა შეხედულებებს ჰბადებს, თუმცა უნდა გავითვალისწინოთ, რომ ყურანის გაგება ერთ მთლიანობაში უნდა ხდებოდეს და კონტექსტიდან ამოღებული აიათები მიგვიყ-

ვანს არასწორ დასკვნამდე. მაგალითისთვის შემდეგი აიათი მოვიყვანოთ:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِنكُم فإِنَّهُ مِنَهُم ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

“ჰეი თქვენ, რომელთაც ირწმუნეთ! იუდეველნი და ქრისტიანნი არ აიყვანოთ მეგობრებად. ისინი მხოლოდ ერთმანეთის მეგობრები არიან. და რომელი თქვენგანიც გადაიხრება მათკენ, შეეჩველად, ის იმათგანია. შეეჩველად, ალლაჰი ჭეშმარიტ გზას არ დაადგენს ცოდვილ ხალხს!” (სურა მაიდე, 51)

მხოლოდ ამ აიათს თუ ავიღებთ, მუსლიმებისა და არამუსლიმების მეგობრობა აკრძალულად მოგვეჩვენება, მაგრამ რელიგია, რომელიც ჭეშმარიტების სახელით მიმართავს ყველას შეუძლებელია არ განასხვავოს კარგი და ცუდი თემსა და რელიგიაში. ყველასთვის ცნობილია, რომ ყველა რელიგიასა და თან ხალხში არსებობს ცუდი, უზნეო ან არასანდო ადამიანები. ყურანიც ამ სიმართლეს შემდეგნაირად გადმოგვცემს:

وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِن تَأْمَنهُ بَقِطَٰرٍ يُؤَدُّ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّنْ إِن تَأْمَنهُ يَديَنَارٍ لَا يُؤَدُّ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّسِّ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَىٰ اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

“ღვთიური წიგნის მიმდევართა შორის არიან ისეთებიც, რომლებსაც ყინტარს თუ ანდობ, უკლებლივ დაგიბრუნებენ, მაგრამ არიან ისეთებიც, რომლებსაც დინარს თუ ანდობ, იმასაც არ დაგიბრუნებ, თავზე თუ არ დაადექი. ეს იმიტომ, რომ თვლიან, უმეცრებთან საერთო არაფერი გვაქვსო. ხოლო ალლაჰზე სიცრუეს ამბობენ, და მათ იციან ეს!” (სურა ალი-იმრანი, 75)

ამ აიათის შემდეგ კი გავეცნოთ აიათს, რომელიც გვაცნობებს თვისებებს იმ ადამიანებისა, რომლებთანაც არ შეიძლება ურთიერთობა.

لَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ
يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

“არ გიკრძალავს თქვენ ალლაჰი იმათ მიმართ, რომელნიც არ შეგბრძოლებიან რწმენის თაობაზე და არ გაუძევებიათ საკუთარი სახლებიდან, რომ უქმნათ სიკეთე და მოეპყროთ სამართლიანად. უეჭველად, ალლაჰს უყვარს სამართლიანები.”

إِنَّمَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُمْ
مِّنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَوَلَّوْهُمْ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

“მაგრამ გიკრძალავს ალლაჰი იმათ დაუმეგობრდეთ, რომელთაც შეგებრძოლნენ რწმენის თაობაზე, გაგაძევეს საკუთარი სახლებიდან და მხარში ამოუდგნენ თქვენს დევნაში. ხოლო ვინც მათ დაუმეგობრდება, სწორედ, ისინი არიან ცოდვილნი!” (სურა მუმთეჰინე, 8-9)

აიათებში ვხედავთ თვისებებს, თუ როგორ ადამიანებთან გვეკრძალება ურთიერთობა. გარდა იმ ადამიანებისა, რომლებიც გვებრძოლებიან, გვაძევებენ საკუთარი სახლებიდან ან ეხმარებიან მათ ვინც ცდილობს გაგვაძევონ სახლებიდან რწმენის გამო, შეგვიძლია გვეკონდეს ყველასთან ურთიერთობა.

ამასთან ერთად ყურანი სასტიკად გამოხატავს სიძულვილის ენას და მოუწოდებს მორწმუნეებს არ შეურაცხყონ სხვა ადამიანების სინამდვილეები. შემდეგნაირად არის ნაბრძანები:

وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدُوًّا
بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ كَذَٰلِكَ زَيْنًا لِّكُلِّ أُمَّةٍ ۚ عَمَلُهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ
مَّرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

„და არ გაუჟიცხოთ, რომელთაც ისინი მოუხმობენ ალლაჰის გარდა, მერე მტრობით ზღვარს გადავლენ და უფიცობით ალლაჰს დააძაგებენ ეგენი. და ასე მოვუკაზმეთ ჩვენ ყოველ ერს თავისი საქმენი. მერე თავიანთ ღმერთთანაა მათი მიბრუნება“ მაშინ აცნობებს მათ, რასაც ისინი სჩადიოდნენ. (სურა ენ’ამ, 108)

აიათში გარკვეულად არის მოხმობა სიძულვილის ენისგან თავის შეკავებაზე, რადგანაც თუ მიაყენებ შეურაცხყოფას სხვის სალოცავს, ისინიც ანალოგიურად მოიქცევიან და აქედან გაღვივდება შუილი ერთმანეთის მიმართ, რაც არეულობას გამოიწვევს. აიათში ასევე გამახვილებულია ყურადღება მასზედ, რომ რწმენასთან დაკავშირებული განკითხვა იქნება საიქიოში, რაც ნიშნავს იმას, რომ არავის აქვს უფლება განიკითხოს ვინმე მისი რწმენის გამო ვინაიდან ამის უფლება მხოლოდ და მხოლოდ ალლაჰს გააჩნია.

შეიძლება ითქვას, რომ ყურანი ერთადერთი წმინდა წიგნია, სადაც სხვა რელიგიის სალოცავების ხელშეუხებლობაზეა საუბარი. სურა ჰაჯ-ის მე-40 აიათში ალლაჰი გვამცნობს, რომ არ ყოფილიყო მისი ნება ადამიანები ვერ დაიცავდნენ თავს ერთმანეთისგან და განადგურდებოდა სენაკები, საყდრები, სინაგოგები და მეჩეთები სადაც ალლაჰის სახელი ხშირად მოიხსენიება.

როგორც ვხედავთ, ისლამი არის რელიგია, რომელიც ადამიანებს მოუწოდებს ერთად და მშვიდად ცხოვრებისკენ, რაც შესაძლებელი იქნება კარგი ზნეობით, სიკეთითა და მორწმუნეობით.

სურა - ია სინი/36

დანიელ გოლჭვაძე

გაგრძელება წინა ნომრიდან...

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ
إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا
إِلَيْكُمْ مُّرْسَلُونَ
قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ
إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ

13. და მოუყევი მათ მაგალითი სოფლის მკვიდრთა, აკი იქ მივიდნენ შუამავალნი!

14. აკი, წარვგზავნეთ მათთან ორი, უმალ ცრუდ შერაცხეს, ამიტომაც გავაძლიერეთ მესამეთი და უთხრეს (შუამავლებმა): უეჭველად, თქვენთან ვართ წარმოგზავნილნი“.

15. უთხრეს: „ისეთივე ადამიანები ხართ, როგორც ჩვენ. მოწყალეს არაფერი ზეგარდმოუფლენია, თქვენ მხოლოდ ცრუობთ!“

ეი, შუამავალო! მოუყევი მათ მაგალითი სოფლის მკვიდრთა, ყურანში რომელ სოფელზეა საუბარი არ არის ცნობილი,

ამიტომ ეს მაგალითი დღეისათვის ყველა სოფლისთვის ან ქალაქისთვის შეიძლება ავიღოთ. სოფელში შუამავლები მივიდნენ. ნებისმიერ ადგილას შეიძლება მისვლა და რალაციების ახსნა ადამიანებზე, თუ მანამდე იქ ვინმე არის მისული, მას გვერდით უნდა დავუდგეთ, თუ არავინ არაა მისული ჩვენ უნდა დავიწყოთ ქადაგება. უდიდესი ალლაჰი აუცილებლად დამხმარეებს გამოგვიგზავნის. შუამავლებმა მათ უთხრეს, რომ „უეჭველად, თქვენთან ვართ წარმოგზავნილნი“. ჩვენი არ მოვსულვართ. ჩვენი პირადი, რაიმე სხვა გეგმა არ გვაქვს, როცა ჩვენ გვისმენთ ჩათვალეთ, რომ უდიდეს ალლაჰს უსმენთ, თუ ჩვენ ცრუდ შეგვრაცხავთ, ჩათვალეთ ალლაჰი ცრუდ შერაცხეთ.

სოფლის მცხოვრებლებმა არ მიიღეს ალლაჰის გაგზავნილი შუამავლები და მათ მატყუარები უწოდეს. გამჩენი ჩვენ ანგელოზებს გამოგვიგზავნიდა, თქვენ კი, მხოლოდ ჩვენნაირი ადამიანები ხართ - უთხრეს. შუამავლებმა უთხრეს: ჩვენი ვალი მხოლოდ თქვენი შეგონებაა, ჩვენ არ გვაქვს ვალდებულება თქვენი ძალით

გამუსლიმებისა და არც ძალით არ ვფიქრობთ ამის გაკეთებას. თქვენ გინდ დაიჯერეთ, გინდ არა. უდიდესი ალლაჰი მწყალობელია, ადამიანებს ყოველთვის უგზავნის შემგონებლებს გადარჩენისათვის, მაგრამ ურწმუნოები ისტორიის მანძილზე ყოველთვის წარმატებებს საკუთარ თავს მიაწერდნენ, ხოლო წარუმატებლობაში სულ მორწმუნეებს ადანაშაულებდნენ. ამ შემთხვევაშიც ასე მოხდა.

١٧-١٦. قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَهُكُمْ لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

მიუგეს: „ჩვენი ღმერთი უწყის, შეჟველად, თქვენთან წარმოგზავნილები ვართ. არ არის ჩვენი ვალი, თუ არა ცხადი უწყებისა“.

ამ აიათით უდიდესი ალლაჰი, როგორც შუამავალს, ასევე ჩვენ გვახვედრებს ვალდებულებას ცოდნის გადაცემის თაობაზე. ცოდნის გადაცემა, საუკეთესო სახით უნდა მოხდეს, დალაგებული სიტყვებით და წინადადებებით. იმამები შუამავლის გზის გამგრძელებლები არიან, ამიტომაც მათ სიტყვები კარგად უნდა შეარჩიონ ქადაგებისას. ქორწილშიც და ტირილის სახლშიც ერთნაირად ქადაგება არაა მისაღები. ჩვენი ვალი მხოლოდ შეგონებაა, დაჯერება ალლაჰის ხელშია, თუ ალლაჰი მოისურვებს ისინიც დაიჯერებენ.

١٩-١٨. قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾

قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ إِنَّنِ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ

თქვენ: „შეჟველად, ჩვენი ნავსი თქვენგანაა. თუ არ შეწყვეტთ, უთუოდ, ქვებით ჩაგქოლავთ და უთუოდ, შეგეხებათ ჩვენგან მწარე სასჯელი!“ მიუგეს: „ნავსი თქვენი თქვენიდანვეა, განა შეგონებისგან? არა, თქვენ ხართ ზღვარგადასული ხალხი!“

დღესაც იგივე მდგომარეობაა, ურწმუნოები ამბობენ: ლოცვა, თავის დახურვა, მარხვა, რომ არ იყოს ისედაც ყველაფერს ვაკეთებთ, გული სუფთა გვაქვს. შეხედეთ მუსლიმებს: ისინი ყველაფრით უკან დრჩნენ, დასავლეთში მართალია ყურანს არ მიყვებიან, მაგრამ ტექნოლოგიური განვითარების მაღალი საფეხურები აქვთ დაკავებული, ეს კი მხოლოდ მატერიალურია და დღევანდელ დღეს არიან ძლიერები, მაგრამ მათგან ზოგიერთი, ისევ ურწმუნოები არიან და ემსგავსებიან საუკუნეების წინანდელ რასისტებს, ისევ სიძულვილის ენით საუბრობენ. დასავლეთში ცოდნას დიდი ყურადღებას აქცევენ, მათგან ზოგიერთმა ყურანიც კი იციან მუსლიმებზე უკეთესად, მაგრამ უკვე საუკუნეები გავიდა ყურანს არ მიჰყვებიან, ისე როგორც საჭიროა და მაინც ყურანს აბრალებენ განვითარების დაბალ დონეს, ეს ურწმუნოთა იდეოლოგიაა, რაზედაც ადვილად წამოეგო ჩვენი სუსტი მორწმუნეების უმრავლესობა.

როცა ასეთი მდგომარეობიდან გამოსვლისათვის ახსნა დაიწყეს შუამავლებმა, სოფლის მკვიდრებმა მათ გაჩუმება ურჩიეს, თუ ასე არ მოიქცეოდნენ, მათ ჩაქოლავდნენ, რადგანაც ყოველგვარი წარუმატებლობის საბაბად მათ მოიხსენიებდნენ.

სურა „ისრა“-ში უდიდესი ალლაჰი ადამიანთა წარუმატებლობას, ისევ მათ მიაწერს, მათი ქმედებებიდან გამომდინარე. „თუ სიკეთეს აკეთებთ, თავს უკეთებთ სიკეთეს. და თუ სიავეს აკეთებთ, თავს ავნებთ ამით.“ (ისრა 17/7)

ჩვენი ვალდებულება ქადაგებაა, შეგონებაა. შეიძლება მოგვეჩვენოს, რომ მოპირდაპირე მხარე ჩვენ არ გვისმენს, მაგრამ უნდა გვახსოვდეს, რომ მასზე გავლენა მაინც ხდება.

და როცა მიხვდნენ შუამავლები, რომ მათთან ვერას გახდებოდნენ, უთხრეს: რომ თქვენ ხართ ადამიანები, რომლებიც საკუთარ სიცოცხლეს უქმად ხარჯავთ „თქვენ ხართ ზღვარგადასული ხალხი!“ და მფლანგველნი. ნებისმიერი რამის გაფლანგვა მიუღებელია და ცოდვაა, მაგრამ ყველაზე დიდი მფლანგველობა საკუთარი სიცოცხლის და დროის არასწორად ფლანგვაა, რომელიც ადამიანს არანაირ სარგებელს არ მისცემს, პირიქით იგი საბაზი გახდება საიქიოში მისთვის სასჯელის მიღებისა.

﴿٢٠-٢١﴾. وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَا

قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾

اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ

და მოვიდა ქალაქის გარეუბნიდან კაცი სირბილით. სთქვა: „ჰეი, ხალხო ჩემო! გაჰყევით წარმოგზავნილებს!

გაჰყევით, ვინც საზღაურს არ ითხოვს თქვენგან და ჭეშმარიტ გზაზე ადგანან!

ეს აიათები გვაფრთხილებს, ხალხთან ქადაგებისას, მათგან არაფერს უნდა ველოდოთ, „გამცემი ხელი ამღებზე უკეთესია“ - არ დავივიწყოთ.

როგორც ჩანს, იმ ტერიტორიაზე მანამდეც იყო მისული შუამავლები, ახლა სოფლის ცენტრში იყო შეკრება, რადგანაც გარეუბნიდან მოვიდა კაცი სირბილით. ე.ი. გარეუბანშიც ყოფილან მანამდე მისულები. კაცი რომელმაც ირწმუნა, მოვიდა მათთან და შუამავლების დაცვა დაიწყო, სთხოვა ხალხს, რომ გაჰყოლოდნენ მათ ნათქვამს, ისინი ხომ თქვენგან არაფერს ითხოვენ. ისინი რასაც გეუბნებიან თვითონაც შემსრულებელნი არიან მისი.

﴿٢٢-٢٧﴾. وَمَا لِي لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

﴿٢٢﴾ أَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَا

تُغْنِي عَنْهُ شِفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْفَذُونَ ﴿٢٣﴾

إِنِّي إِذَا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢٤﴾

إِنِّي أَمُنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ ﴿٢٥﴾

قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ

და რა მიშლის მე ხელს, რომ არ ვეთაყვანო, რომელმაც გამაჩინა და (ვისთანაც) მიიქცევით თქვენ?

განა დავიდგინო მის გარდა ღვთაება? რამეთუ თუ მოწყალე ინებებს ავი მომიზღოს, მათი შეწევნა ვერღა დამეხმარება და ვერ მიხსნიან ისინი.

მაშინ, უეჭველად, ცხად გზააბნევაში აღმოვჩნდები.

უეჭველად, მე ვირწმუნე თქვენი ღმერთი. მაშ, ყური დამიგდეთ! “

ეთქვა მას: „შედი სამოთხეში“. თქვა: „ნეტავ, ჩემს ხალხს სცოდნოდა,

რომ მაპატია ჩემმა ალლაჰმა და დამადგინა ერთ-ერთ პატივმიგებულთაგან!“

გარეუბნიდან მოსულმა კაცმა უთხრა თანასოფლელებს: მითხარით რატომ არ ვინამო ასეთი ადამიანების? მაგრამ შეატყო, რომ ისინი მათ არ უსმენდნენ და არ

უჯერებდნენ. გაუმეორა რომ მანაც იწამა ამ შუამავლების, მაგრამ ამან უფრო გააბრაზა მისი თანასოფლელები, რადგანაც მისმა ასეთმა ქცევამ სოფელელთა ურწმუნოება უფრო გამოააშკარავა, თუ მას არ დაუჯერებდნენ, მოუწევდათ ამ კაცის ცივ სხეულზე გადაბიჯება და მიახლოება შუამავლებამდე, მანამდე კი ის მათ დაიცავდა.

ისტორიის მანძილზე სულ ასე ხდებოდა. ძვირფასი იბრაჰიმი ცეცხლში ჩააგდეს, ძვირფასი იუსუფი ჯერ ორმოში, შემდეგ ციხეში ჩააგდეს, ძვირფასი ჩვენი შუამავალი, სასიკვდილოდ გაიმეტეს და საცხოვრებელიდან იძულებით გადაადგილდა.

აქაც სწორედ ასე მოხდა: მათ იშიშვლეს ხანჯლები და მორწმუნე კაცი სიცოცხლეს გამოასალმეს. მაგრამ მას ეთქვა: „შედი სამოთხეში“. ის შეჰიდი გახდა. შეჰიდი გახდა და სამოთხე დაიმსახურა და მისი სიტყვები ალლაჰმა ასე გადმოგვცა:

„ნეტავ, ჩემს ხალხს სცოდნოდა, რომ მაჰატია ჩემმა ალლაჰმა და დამადგინა ერთ-ერთ პატივმიგებულთაგან!“

ის მის ხალხს კიდევ წყალობის თვალთ უყურებდა და ამიტომ ამბობდა: „ნეტავ, ჩემს ხალხს სცოდნოდა, რომ

მაჰატია ჩემმა ალლაჰმა და დამადგინა ერთ-ერთ პატივმიგებულთაგან!“

წარმოვიდგინოთ ახლა ჩვენ რომ ვყოფილვიყავით იმ კაცის ადგილას რას ვიტყოდით? როგორ ტყუილად მოაკვლევინათავი? ცოტა თავი შეეკავებინა ცოცხალი იქნებოდა? როგორ კარგად საუბრობდა, მაგრამ ჭკუა არ ჰქონია, ძალით თავი დაკარგა. უფრო კარგი საქმეების გაკეთება შეეძლო მომავალში.

ძვირფასო მეგობრებო სიკეთეების გაკეთება რისთვის გვჭირდება? ალლაჰის კმაყოფილების მოსაპოვებლად და სამოთხეში წასასვლელად. დიახ, ამ კაცმა მოიპოვა ალლაჰის კმაყოფილება და სამოთხეც. ჩვენ უნდა შევძლოთ მოვლენების სწორად წაკითხვა.

٢٨-٢٩. وَمَا أَرْسَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِّنَ

السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ

მის მერე არ გარდმოგვივლენია მის ხალხზე ლაშქარი ზეციდან და არც ვიყავით მომვლენი.

(რისთვის არის საჭირო ლაშქარი) მხოლოდ ერთი საშინელი ხმა (საკმარისია) და მაშინვე ჩაკვდნენ!

რა დაემართა ხალხს, რომელთაც ალლაჰის შუამავლები ცრუდ შერაცხეს? ნუთუ ამისთვის საჭიროა ლაშქარის მომზადება მათ წინააღმდეგ? ან რისთვის გვჭირდება ეს მაგალითები ჩვენ?

ნუთუ არ მოეთხოვება ამ ხალხს არაფერი? დიახ, რა თქმა უნდა მოეთხოვება იმ ხალხსაც და ვინც ისე მოიქცევა ყველას, მაგრამ რაიმე განსაკუთრებული ზომების მიღება არაა საჭირო, მათ მხოლოდ ერთი საშინელი ხმა ჰყოფნით, რომ სრულიად განადგურდნენ და ასეც დაემართათ. ბედირის ომში ურნმუნოთა წინააღმდეგ 1000-მდე ანგელოზი ჩამოვიდა მათ დასახმარებლად, ალლაჰი მათ ანგელოზების გარეშეც დაამარცხებინებდა, მაგრამ მუსლიმებს უკან რომ არ დაეხიათ და უფრო გაბედულად ყოფილიყვნენ - ეს ამიტომ მოხდა.

ასე დაემართება ყველას, ვინც უდიდესი ალლაჰის გზაზე მებრძოლ ადამიანებს შეენიწაღმდეგება. შორს რომ არ წავიდეთ, შეიძლება გავიხსენოთ რა დაემართათ ადამიანებს, ვინც ხელი შეუშალა ისლამის განვითარებას ჩვენთან. მაგლითად რა დაემართა ვინც ღორის თვი მიაჭედა ისლამის სასწავლებელს? რა დაემართა ვინც მინარეთი მოჭრა ქელაში? რა დაემართა ვინც მინარეთი მოჭრა ღორჯომში? რა დაემართა ვინც ხელს უშლიდა ნიგვზიანში ან ბუქნარში მლოცველებს ლოცვის აღსრულებაში? და ა.შ. ეს რაც ჩვენ თვალთ ვიხილეთ და ვიცით. არის კიდევ ბევრი შემთხვევა, რომლებიც ჩვენ არ ვიცით და არ გავგვიგია, მაგრამ აუცილებლად მათაც იგივე დაემართათ ან ელოდება საშინელი სასჯელი. ამიტომაც ძალიან ფრთხილად უნდა ვიყოთ, ეს აიათები ზუსტად შეხსენებაა თითოეული ადამიანისთვის. ალლაჰისა და შუამავლის ბრძანებებს ყურადღებით უნდა მოვეკიდოთ, რადგანაც შუამავლები ჩვენს გადასარჩენად არიან გამოგზავნილი. იმამები შუამავლის გზის გამგრძელებელნი

არიან, ყურადღებით მოვეუსმინოთ მათ და შეძლებისდაგვარად მათი ნათქვამები შევასრულოთ.

۳۲-۳۰. يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا

كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا

يَرْجِعُونَ ﴿۳۱﴾

وَإِنْ كُلُّ لُحْمٍ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُّحْضَرُونَ

აფსუს იმ მსახურთ! არ მისულა მათთან არც ერთი შუამავალი, რომ მასხრად არ აეგდოთ! განა ვერ ხედავენ, რამდენი თაობა გავანადგურეთ მათ უნინ და რომ ისინი არ მიუბრუნდნენ მათ?

უეჭველად, ყველა მათგანი ჩვენთან იქნება მობრუნებული!

უნდა დავინახოთ ნამდვილად რამდენი თაობა განადგურდა ჩვენამდე. თუ ისტორიას გადავხედავთ, ყოველთვის აწამებდნენ და მასხრად იგდებდნენ შუამავლებს. რამდენად ძლიერი თაობები ცხოვრობდა ჩვენამდე, ეგვიპტეში პირამიდების არსებობა და ფარაონების ცხოვრება ამას ნათლად გვიჩვენებს, მაგრამ ისინი ურნმუნოების გამო, ვიცით. როგორ განადგურდნენ...

გაგრძელება შემდეგ ნომერში...

კლეკ კარგი, რომ საიქიო არსებობს

ზეპურ სოფრეპანძე

რაც ცხოვრებას აზრს ანიჭებს, არის საიქიოს არსებობა. მარადიული სიცოცხლე რომ არ ყოფილიყო, ამ მოკვდავ სიცოცხლეს ფასი არ ექნებოდა. რომ არ არსებობდეს ბაზარი, სადაც მსოფლიოში მოყვანილი მოსავალის ფასი ფასდება და ადამიანს საარსებო წყაროს აძლევს, მაშინ ადამიანის მიერ გამიზნული საქმეები, მოსავალზე დახარჯული ენერგია და შრომა ფუჭი იქნებოდა, მეორე მხრივ ბოროტება, ღალატი, ცუდი საქმეების მკეთებელი და მკვლელობა დაუსჯელი დარჩებოდა.

ადამიანის სურვილია, სინდისის ქეჯნა და აბსოლუტური სამართლიანობის გამოვლინება. რადგან ამ ქვეყანაში აბსოლუტური სამართლიანობა არ იჩენს თავს, ამისათვის აუცილებელია უტყუარი სასამართლო და წონასწორობა. თორემ დაჩაგრულებისა და უმწეობისათვის სამწუხარო იქნებოდა, გაგება-შეხედულება, სიკეთე-ბოროტება, კარგი და ცუდი, როცა ერთნაირად და თანაბრად ფასდება (განიხილება), ყველა ადამიანს და მორალურ ფასეულობებს უფასურს ხდის. სამყარო, რომელშიც ძლიერი გადააჭარბებს ადამიანურ უფლებებს, სუსტი კი კარის ხალიჩად გადაიქცევა; მაშინ ამ სამყა-

როში არ არსებობს რწმენა საიქიოსი, ანგარიშგების, ღვთიური წიგნის, სამოთხისა და ჯოჯოხეთის.

თუ არ არსებობს მოლოდინი და ჯილდო, რომელიც ნაახალისებს ადამიანებს სიკეთის კეთებისკენ და არ არსებობს შიში და სასჯელი, რომელიც ხელს შეუშლის ბოროტებას, საზოგადოებაში სიკეთე არ აყვავდება და ბოროტება ყოველგვარი საზღვრების გარეშე მიაღწევს თავის სანადელს. ამ შემთხვევაში ეს ნიშნავს საზოგადოების ჩამოშლას. ამიტომ საჭიროა ნახალისება და შემაკავებელი საშუალებები.

ყველაზე დიდი სტიმული არის ალლაჰის თანხმობა და სამოთხე, ხოლო ყველაზე მკაცრი შემაკავებელი არის ალლაჰის რისხვა და ჯოჯოხეთი. საიქიოს რწმენა აუცილებელია სოციალური წესრიგისათვის, როგორც უბედურების, ტანჯვისა და სირთულეების გადალახვის უდიდესი სიმტკიცის წყაროს მსგავსად. ვერანაირი ფინანსური საშუალება ვერ ამშვიდებს ადამიანს, რომელმაც საყვარელი ადამიანი დაკარგა. ასეთი ადამიანის ერთადერთი ნუგეში არის, სიკვდილის შემდეგ მასთან შეხვედრის რწმენა.

მუჰამმედ შუამავალმა გარდა მრავალი ტკივილისა, შვილის სიკვდილით გამოწვეული ტკივილიც გადაიტანა. როდესაც მან ცრემლები დაღვარა თავისი 16 თვის შვილის იბრაჰიმისთვის, აბდურრაჰმან ბინ ავფმა ჰკითხა; „შენც სტირი ალლაჰის შუამავალო?“ მან თქვა; „თვალი ტირის, გული წუხს, მაგრამ ჩვენ ვამბობთ მხოლოდ სიტყვებს, რომელიც ჩვენს უზენაეს ალლაჰს მოეწონება“ და დაამატა შემდეგი; „ყველა საათის ჭეშმარიტი დაპირება სიკვდილი რომ არ ყოფილიყო მაშინ, ჩვენ ვერასოდეს შევხვდებოდით ჩვენს ახლობლებს, როცა გავიგებდით ო, იბრაჰიმ, ჩვენ ბევრად მეტს დავიტანჯებოდით. ჩვენ ნამდვილად ვწუხვართ შენს გამო.“ (იბნი მაჯე, ჯენაიზ, 53)

სიკვდილი არის, არა მხოლოდ ადამიანების, არამედ დედამიწაზე არსებული ყველა ცოცხალი არსების საერთო ბედი. ამ ბედის მიღება, ამცირებს მწუხარების ტკივილს. შეხვედრის იმედი სძლევს დაკარგვის ტკივილს. ზოგიერთი ადამიანი სიკვდილს განიხილავს, როგორც გადაშენებას, ამიტომ მათ არ სურთ სიკვდილთან შეხვედრა. ვინაიდან სიკვდილი, ვინც ხედავს მარადიული არსებობისკენ კარიბჭეს, მათ ეს ღვთაებრივი მოწოდება სიყვარულით ეხმაურება. „ო, სულო, დაოკებულო (დამშვიდებულო)! დაუბრუნდი შენს ღმერთს კმაყოფილი, სიმშვიდემოპოვებული! შედი ჩემს მსახურთა რიგებში! შედი ჩემს სამოთხეში!“ (ყურანი 89/27-30) ეს არის რწმენა სიკვდილის მიღება, რაც სიცოცხლესაც და სიკვდილსაც მნიშვნელოვნად და საყვარლად აქცევს. სიკვდილი ნამდვილ შეყვარებულთან შეხვედრას. „ვისაც სურს ალლაჰთან შეხვედრა, ალლაჰსაც სურს მასთან შეხვედრა, ხოლო ვისაც არ სურს ალ-

ლაჰთან შეხვედრა, ალლაჰსაც არ სურს მასთან შეხვედრა.“ (ბუჰარი, რიყაყ 41)

წარმოუდგენელია ისეთი ადამიანი, რომელსაც არ სჯერავს ანგარიშების დღეს პასუხისგებაში მისცემენ მას, იგი არ იცხოვრობს ალლაჰის მიერ დადგენილი ნორმების მიხედვით. ასეთი ადამიანი არასოდეს ისურვებს სიკვდილთან შეხვედრას. თუმცა, სურვილიც რომ ჰქონდეს, ერთ დღეს ვერ გაექცევა სიკვდილს. რადგან სიკვდილი არ არის დამოკიდებული ადამიანის სურვილზე. „ყველა სული იგემებს სიკვდილს. და ჩვენ გცდით თქვენ სიავითა და სიკეთით, თუ როგორ მოიქცევით. და ჩვენთან იქნებით მობრუნებულნი!“ (ყურანი 21/35)

ძალიან საგულისხმოა, რომ ზემოთ მოყვანილ აიათში „მობრუნებულნი“ სიტყვა ადამიანის ხელში რომ ყოფილიყო, ბევრს არ მოუწებოდა ნებაყოფილებით წასვლა. „მობრუნებულნი“ სიტყვა აუცილებლობას ნიშნავს, რომ სიკვდილისგან თავის დაღწევა შეუძლებელია. „უთხარი: სიკვდილი, რომელსაც გაურბიხართ, უეჭველად, მოგწევით, მერე მოიქცევით თქვენ უხილავისა და ხილულის მცოდნესთან. მაშინ გაცნობებს თქვენ იგი, რასაც სჩადიოდით“. (ყურანი 62/8)

„სადაც არ უნდა იყოთ, სიკვდილი მოგწვდებათ თქვენ, თუნდაც რომ იყოთ მტკიცე კოშკებში. და თუ ენიათ სიკეთე, ამბობენ; ეს ალლაჰის წიაღიდან მოდის! და თუ ენიათ უბედურება, გეუბნებიან; ეს მოდის შენგან! უთხარი შენ: ყველაფერი ალლაჰისგანაა! და რა ემართება ამ ხალხს, რომ არ ცდილობენ ნათქვამის გაგებას?“ (ყურანი 4/78)

ვინც მოხალისედ მოდის, მისთვის კარები ფართოდ იხსნება და „კეთილი

იყოს თვენი მობრძანება“ ეტყვიან. ვინც ძალით, თრევით მოჰყავთ, პატივს არ სცემენ. არ შეიძლება მსახური არ იყოს კმაყოფილი ალლაჰით, რადგან ყველაფერი რაც გაგვაჩნია, არის ჩვენი გამჩენის უფასო საჩუქარი. მთავარი ის არის, რომ ის კმაყოფილია ჩვენგან. ეს არის ყველაზე დიდი ჯილდო მსახურისთვის. „მათი საზღაური მათი ალლაჰის წინაშე ღედნის სამოთხეებია, სადაც ძირს მდინარეები მოედინება, იქ სამუდამოდ დაჰყოფენ. ალლაჰი კმაყოფილია მათით და კმაყოფილი არიან ისინი მისგან (ალლაჰისგან). აი, ეს მათთვის, ვინც მოკრძალებულია უფლის წინაშე!“. (ყურანი 98/8)

ვინაიდან სიკვდილი ნამდვილ შეყვარებულთან შეერთების კარია, აუცილებელი არაა ამქვეყნიდან გარდაცვლილთათვის დიდხანს გლოვა. ეს გარკვეულწილად ნიშნავს, რომ არ დაეთანხმო მეგობართან დიდ შეხვედრას. „ის, ვინც ხელისგულებით ლოყებს ურტყამს, ახევს საყელოებს, როგორც უცოდინრობის ტრადიცია გარდაცვლილის შემდეგ და ტირის, ჩვენგანი არ არის“. (ბუჰარი, ჯენაიზ, 35)

თუ რამე სანერვიულოა, ეს არის შენი შეყვარებულის წინაშე კრიმინალის და პატიმრის მსგავსად ხელცარიელი წარდგენა. იმისთვის, რომ ასე არ გამოვიდეს საჭიროა მზადყოფნა. საფლავების მონახულება და სიკვდილის გახსენება ხშირად, იწვევს იმქვეყნისთვის მზადყოფნას. უცნობია, როდის და სად მოვა სიკვდილი, აუცილებელია ყოველთვის ფხიზლად იყო. „რა უბედურია ის მსახური, რომელიც უყურადღებოა, იცინის, თამაშობს, ივინყებს საფლავებს და მიწის ქვეშ რომ უნდა დაღუპეს. რა უბედურია ის მსახური, რომელიც სცილდება საზღვრებს, ავინყდება სა-

იდან მოვიდა და სად მიდის.“ (თირმიზი, სიფათულ-ყიამე, 17)

ყველაზე დიდი მიზეზი, რომელსაც ადამიანები უყურადღებობისკენ და ბოროტებისკენ მიჰყავს, არის საიქიოს დავინყება და სააქაოზე მიჯაჭვულობა, თითქოს ის არასოდეს მოკვდება. ასეთების თავიანთი საკეთილდღეოდ გაუკეთებელი ბოროტება არ არსებობს. „დაინახე იგი, ვინც განკითხვის დღეს სიცრუედ რაცხავს? აი ის, ვინც ობოლს ხელს ჰკრავს, და არ მოუწოდებს, დააპუროს ღარიბნი.“ (ყურანი 107/1-3)

„ვაი, ყველა ზურგს უკან მკილავს და სხვისი წუნის მკვლევს! რომელმაც ქონება მოიხვეჭა და აგროვებს, და თვლის რომ სიმდიდრე სამარადჟამოდ აცოცხლებს!“ (ყურანი 104/1-3)

მეორე მხრივ, ადამიანი, რომელიც რასაც გააკეთებს, კარგი იქნება თუ ცუდი და სჯერავს, რომ დაჯოლდოვდება მის სანაცვლოდ, ემორჩილება კანონს და ყველაფერს აკეთებს მისი გა-

ზომვით. „და ვინც იოტისოდენა სიკეთე მაინც ჰქმნა, იხილავს იმას (ჯილდოს მიიღებს)! და ისიც, ვინც იოტისოდენა ავი ჰქმნა, იხილავს იმას (სამაგიერო მიეზღვება)!“ (ყურანი 99/7-8)

მათ, ვისაც არ სწამს საიქიოსი, საკუთარ თავს ზიანს აყენებს და ამქვეყნიურ ცხოვრებას უაზროს ხდის.

„და თქვეს: ჩვენი ცხოვრება მხოლოდ ამქვეყნიურით შემოიფარგლება და არ ვიქნებით ჩვენ აღმოცენებული“. (ყურანი 6/29)

ასეთი რწმენა ნიშნავს გადაშენებას, არადა ადამიანის ყველაზე დიდი უბედურება, არაფრისთვის განწირულობაა. ამ შემთხვევაში არსებობას, რომლის დასასრულიც არარსებობაა, აზრი არ აქვს. ათეისტების ყველაზე დიდი პრობლემა არის ის, რომ ისინი ცდილობენ არსებობა არარსებობაზე ააშენონ. სიკვდილი შემდეგ ხელახლა გაცოცხლების არდაწერება, გარკვეულწილად თვითმკვლელობაა. ასეთი

ადამიანებისთვის სიკვდილი, სასიკვდილო განაჩენის მსგავსია, შავ ხვრელს, უფსკრულს ჰგავს. ყველა სიამოვნება, რომელსაც ისინი განიცდიან, საბოლოოდ მწუხარებად გადაიქცევა. რადგანაც არ არსებობს უწყვეტი სიამოვნება. ამისთვის ისინი ყოველთვის მოგების ან წაგების შიშით ცხოვრობენ.

მთელი საქმე იმაში მდგომარეობს, რომ მივალწიოთ სრულფასოვან ცხოვრებას. სმარადისო სიხარულისთვის ზრუნვა, აღემატება ყველა სიხარულსა და სიამოვნებას. ორიგინალური და წარმოსახვითი არსება ერთი და იგივე არ არის. ეს ცხოვრება მხოლოდ გართობაა. **„სააქაო ცხოვრება მხოლოდ გართობა და თამაშია, ხოლო იმქვეყნიური სასუფეველი - ჭეშმარიტი სიცოცხლე. ნეტავ იცოდნენ!“** (ყურანი 29/64)

„რაც თქვენთანაა, გათავდება; ხოლო რაც ალლაჰთანაა არ გამოიღევა...“ (ყურანი 16/96)

ჩვენ ვუბრუნდებით საწყისს და ვამბობთ: „კიდევ კარგი, რომ საიქიო არსებობს.“ წინააღმდეგ შემთხვევაში, ჩვენ ვიქნებოდით ბნელ გზაზე. საიქიოს გარეშე მოგზაურობა შედგება თავგადასავლისგან, რომელიც გრძელდება შიშით, უიმედობით, სასონარკვეთილებითა და უმიზნობით.

საიქიოს რწმენა, არსებობის სიხარული, უკვდავების ელექსირია; ის სისიცოცხლეს, ნივთებსა და მოვლენებს აზრს ანიჭებს. ამგვარად, ჩვენი წარსული, აწმომ და მომავალი გაბრწყინდება და გავთავისუფლდებით უმიზნობისა და სასონარკვეთისაგან.

სეზონი და დრო

იკვებოთ სურათებს შორის 7 განსხვავება

